

ανάσθητος.

Δεν ύπηρχε αμφιβολία ότι ο δολοφόνος θα ήταν άζομη έχει. Γιατί, αν μάλιστα, όταν ή πόρτα είχε μείνει άνοιχτή, θα περιμένε άναγκαστικά να ξανανοιξη ή πόρτα αυτή για να βγίη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Τό πιό παράξενο σημάδι του κόσμου

Τό πρωί τής επομένης οι κάτοικοι του Σαιν-Μαρτέ-ντε-Μπουά, είχαν σηκωθεί νωρίτερα από τό συνειθισμένο. Όλοι βιάζονταν να μάθουν τήν αίτία τής νυχτερινής εξέινης φασαριάς. Σε λίγες στιγμές πληροφορήθηκαν για τήν απόπειρα τής γεφυρώσε του Σερντόν. Αυτό όμως οι δυστυχισμένοι οι κάτοικοι του τόσο φοιχτά είχαν δοκιμαστή, νόμισαν ότι θα τρελλαθούν, όταν είδαν τό Ρουμιλιόν, τόν ξενοδόχο, ν' άνοιξη τήν πόρτα του ξενοδοχείου και να φεύγη σαν τρελλός προς τό σπίτι του δημάρχου. Βέβαια κάτι θα είχε συμβεί. Όλοι ήθελαν να ρωτήσουν τό Ρουμιλιόν κανείς όμως δεν έλαβε άπάντηση. Τότε τό πλήθος τόν άκολούθησε ως στην πόρτα του κυρίου Ζύλ. Μόλις έφτασε εκεί, ο Ρουμιλιόν έχτύπησε με άπελιπόμενη επιμονή τό κεφάλι του. Ο κύριος Ζύλ παρουσιάστηκε στο παράθυρο μοσοκαμμένος άζομη. Βλέποντας τό Ρουμιλιόν με όλη εξέινη τή συνοδεία, κατέβηκε ν' άνοιξη. Μετά τρία λεπτά βγήκε από τό σπίτι μαζί με τόν ξενοδόχο, όχι λιγότερο τρομασμένοι άπ' αυτόν.

Χωρίς ν' άπαντήσουν σε κανένα, οι δύο άντρες τράβηξαν για τό ξενοδοχείο. Τό πλήθος τους άκολούθησε. Μά μόλις έφτασαν στο ξενοδοχείο δεν έπίστρεψαν σε κανένα να μπη. Μπήγανε μόνο ο δήμαρχος και ο Ρουμιλιόν.

Ύστερ' από λίγο έφτασε ο γιατρός Όνορά, είδοποιημένος από ένα ύπηρητή του ξενοδοχείου. Ο γιατρός μήνησε, αλλά ο ζαμαριμένος έμεινε έξω και έπληροφόρησε τους περιεργούς τι είχε συμβή. Είχαν δολοφονήσει τόν Μπλοντέλ!... Έντελώς παρόξενα. Μυστηριώδως!... Ήταν φοιχτή!... Σε λίγα λεπτά όλο τό χωριό βραζόταν μπροστά στο ξενοδοχείο.

Άλλά οι πόρτες του έμεναν καλά κλεισμένες. Οι ταξιδιώτες που πέρασαν έχει τή νύχτα τους έφηναν χωριά από τήν πίσω πόρτα. Και μετά τρία τέταρτα βγήξαν από τήν ίδια πόρτα ο Ρουμιλιόν και ο δήμαρχος, για να πάνε στο σταθμό και να περιμένουν τόν κύριο Έρμιάν ντε Μερντέν, τόν άνακριτή.

Όση ώρα περιμέναν τό τραίνο που έπρόκειτο να φέρη τόν άνακριτή, ο δήμαρχος και ο ξενοδόχος έβημάτιζαν με τό κεφάλι σκυρτό, κουβεντιάζοντας χαμηλόφωνα, σά να φοβούνταν μη τους άκούσουν οι άδελφοί Βοτρέν, που βραζόνταν μεταξύ του πλήθους.

Ο κύριος Ζύλ παραδεχόταν βέβαια ότι οι τρεις άδελφοί δεν ήσαν από κείνα τά ύποκείμενα που τιμούν τό χωριό. Όποσδήποτε όμως μπορούσε να έγχυρηθή ότι ήσαν άνικανοί να διαπράξουν τέτοια έγκλήματα.

Αυτοί δολοφόνοι! μουρμούρισε. Είνε άπίστευτον...

Ο Ρουμιλιόν με ύποκορη φωνή του έλεγε:

Σοπάτε!... Σοπάτε!...

Μά τότελεγε με τέτοιον τρόπο που άφηνε να ύποτειή ότι κάτι περισσότερο άπ' αυτόν ήξερε για τους Βοτρέν.

Ο δήμαρχος κουνούσε τό κεφάλι, λέγοντας, ότι τά έγκλήματα αυτά όσο πηγαίαν γίνονταν πιο άνεξηγητα, πιο σποτεινά.

Ο Λομπάρ και ο Καμύς δεν είχαν κανη καζό σε κανένα, δεν είχαν δημιουργήση έξοπαθείς και δεν ήταν μαλλομένοι με τους Βοτρέν. Ο Λομπάρ μάλιστα τους έξοριζε μία φορά τό χρόνο Γουρισμα. Και ο Καμύς που τους έγραψε με πίστωση, δεν τους γύρευε ποτέ να του πληρώσουν τό λογαριασμό.

Ο Ρουμιλιόν, άφου κοιτάζε γύρω-γύρω, προφυλακτικά είπε:

Μπορεί να είναι όπως λέτε, μά ο Μπλοντέλ δεν τά είχε καλά μαζί τους.

Για τά κομματικά.

Ακριβώς. Και να μου επιτρέψετε να σας πώ, κύριε δήμαρχε, ότι είναιτε άσχημα να άνακατέψετε τους τρεις αυτούς άδελφούς στα έγκληματά σας.

Δεν τους άνακάτεψα εγώ. Μόνοι τους άνακατέψηξαν.

Ένθ εξουβεννιάζαν έτσι, έφτασε ο γιατρός Όνορά, φέροντας πληροφορίες στο Δήμαρχο. Είχε μεταφέρει τόν Πατριόκο, σχεδόν άποβλακωμένο, στο σπίτι του θείου του, του γέρο Κοριολίς Σαιντ-Όμπέν.

Όσο για τό πτώμα του Μπλοντέλ, τό είχαν τοποθετήση επάνω στο μπλιάρδο. Ο γιατρός δεν ήθελε να πη ζαμμά γνώμη, πριν φτάση ο άνακριτής. Είχε συμβουλευση στον Πατριόκο τρελία άνάπαυση και δεν τόν έβασάνισε με έρωτήσεις.

Έξάματε πολύ καλά—

είπε ο Ζύλ.

(Άκολουθεί)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΡΗΤΟΡΩΝ

Ο Έρρικος Δ' και ο πρόεδρος.—Μία εύφυης διακοπή.—Πρωτοφανής... εύλογάτιχη ρητόρων!

Ο Έρρικος ο Δ' τής Γαλλίας, έπεχείρησε κάποτε μία περιουεία στις κρουήτερες επαρχίες του κράτους του. Άρχισε δε από τήν Νορμανδία. Στο πρώτο χωριό που πήγε τόν ύποδεχθή μία αντίπροσωπία των κατοίκων έχοντας επί κεφαλής τόν πάρεδρο, ο όποιος και θάπήγγιζε τόν σχετικό έ λόγο. Ο πάρεδρος όμως, μόλις αντίκρυσε τόν βασιλιά, τήχασε. Δεν θυμωταν γου από τόν λόγο που έπρόκειτο ναπαγγείλη. Ταγαμένος, άρχισε τότε να φελλίξη διάφορες άσυνάρτητες φράσεις και να φάχνη στις τέσπετες του μήπως εβη τά χειρόγραφα του λόγου του. Άδίκως όμως ίδρωνε και ξεύδιωνε. Δεν εύρισσε τίποτα...

Οι αβλικόι του συνώδευαν τόν βασιλέα άρχισαν να κροφυγελούν κροφιδεντικά και να σπομιλούν μεταξύ τους. Ο Έρρικος που είσε μερικά παρόλωνα από τους Νορμανδούς έγφωρισε τότε στον πάρεδρο και του είπε:

Άδίκως φράνεστε κύριε. Είνε γνωστό πως οι Νορμανδοί... δεν κροπουν ποτέ τόν λόγο τους.

Για τόν ίδιο βασιλέα διηγούνται τό εξής:

Όταν έβηγε στην Άμιένη, ο ήτρω που προσήλθε να τόν ύποδεχθή έξ ονόματος τόν κατοίκων τής πόλεως, άρχισε τόν λόγο του ως εξής:

Ή Ύμετέρα Μεγαλειότης, που είνε τόσοσ Μεγάλη, τόσοσ Καλή, τόσοσ Έπιεικής, τόσοσ Μεγαλόφωρος...

Προσθήσατε, τόν δικζοφεν ο Έρρικος: και τόσοσ... κροφραμένη! ... Κόκκαλο ο ήτρω.

Ο Λουδοβίκος 14ος τής Γαλλίας άγαπούσε πολύ τους ανθρώπους τής ιδιαίτερας του ύπηρεσίας, και τους έφερετο με μεγάλη οικειότητα. Όταν όμως έπαυε τό «βασιλικό του ύφος», είχε τση έπιβλητικότητα, ώστε και αυτοί άζομη οι αβλικόι του τρέμαν σάν να τόν αντίκρυζαν για πρώτη φορά.

Κάποτε, ο βασιλεύς με όλη τήν αυλή του είχε πάει στην πόλη Σάν - Ζερμάν.

Τήν επομένη τής έγκαταστάσεως του έχει, τό ιδιαίτερον προσωπιόν του ήθε σε σύγκροση με τις στρατιωτικές άρχές τής πόλεως, ή όποιες ήγονότο να άναγνωρισουν ήμισμένα κροφτημένα προνομία του. Οι ύπηρεταί τότε άπεφάσαν ναναφερθούν στον ίδιο τόν βασιλέα για ναβρουν τό δικαίό τους.

Έξέλεξαν μίαν έπιτροπή ή όποια θα τους έξέθετε τάς άποφεις του. Ή έπιτροπή αυτή άπετελέσθη από τους δύο ιδιαίτερος θαλαμηπόλους του Λουδοβίκου, τόν Μπαζίο και τόν Σουλαίγχο.

Τήν επομένη τό πρωί, οι δύο «άντιπροσώποι» μπήξαν μες στην κροφρατοζάμαρα του βασιλέως για να του έαθέσουν τό ζήτημά τους. Ο Βασιλεύς έγφωρισε και τους κάτταξε τότε με τό γνωστό άσθηρό «βασιλικό του ύφος». Ο Μπαζίο, ο όποιος έπρόκειτο να μιλήση πρώτος, προφωρεί δύο βήματα, τά χάνει και μπερδεύει τά λόγια του. Κατορθώνει μόνο να πη:

Μεγαλειότατε...

Έπαναλαμβάνει αυτή τή λέξη δύο—τρείς φορές.

Και τέλος, κατακόκκινος άπ' τήν ταραχή του, προσθέτει:

Μεγαλειότατε... Ίδου ο Σουλαίγχο!...

Ο Σουλαίγχο τότε, δυσαρδεστήμως έναντιον του συνάδελφου του, προφωρεί για να μιλήση με τήν σειρά του. Μία έπιβλητική ματιά όμως του βασιλέως τόν χάνει κι' αυτόν να τά χάζη. Έπαναλαμβάνει κι' αυτός δύο—τρείς φορές τή λέξη «Μεγαλειότατε...» και καταλήγει στο να πη μόνον:

Μεγαλειότατε... Ίδου ο Μπαζίο!

Ο Βασιλεύς κροφωλώνοντας τότε τους είπε:

Κύριοι, γνωρίζω, τό αίτιον που σας έφεραν εδώ, ως αντίπροσωπους του προσωπικού μου... Θα φροντίσω να ίκανοποιηθούν τά αίτήματά σας, και σας συγγαίω για τήν εύγλωττία με τήν όποιαν ύπερασπισατε τό δικαίό σας!

Τόν άζολούθητος ένας δεκατοίος κλητήρας...

